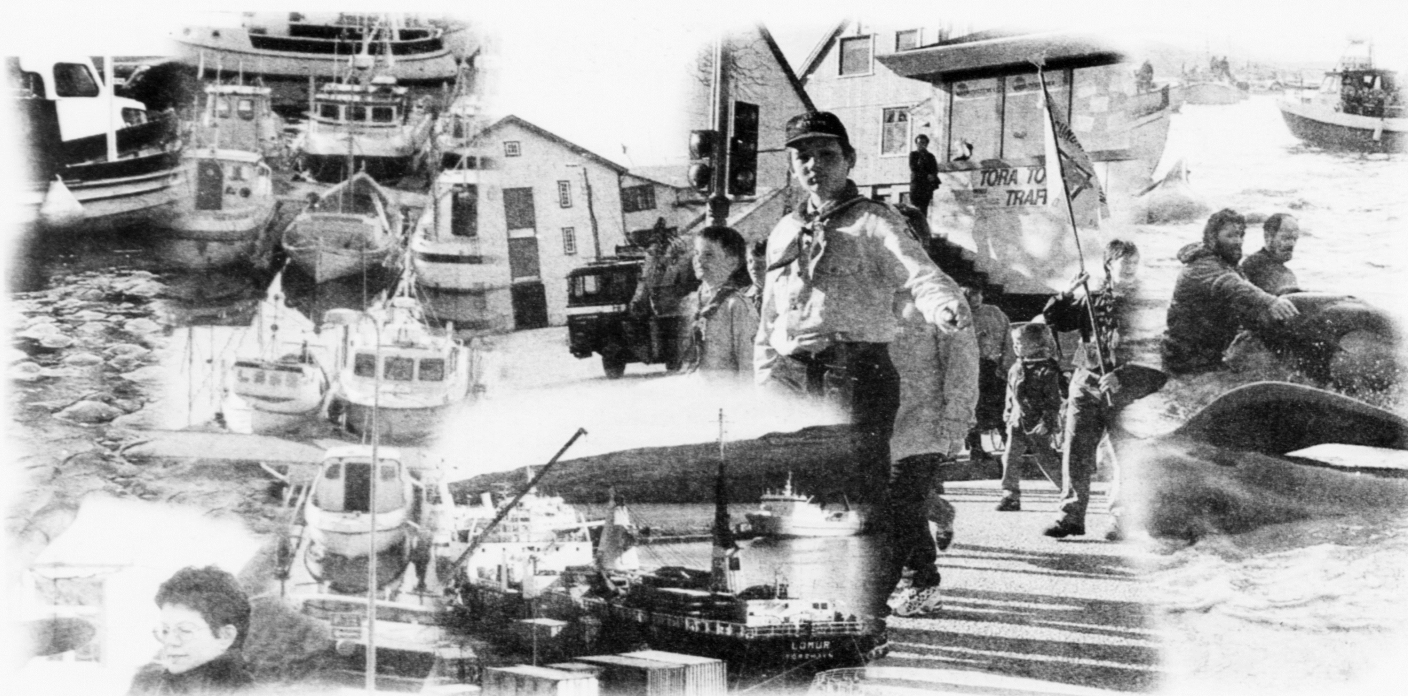

Grind, grækarismessa og bryggjurnar í Havn

Í einum miðal hvali eru einir hálthundrað litrar av blóði. Og meðan sjógvurin fargaðist reyður, og menn vóðu í söltum droyra, kom eg at hugsa um yrkingina hjá Róa Paturson »hvat er at yrkja«. Hann hevði nógv boð uppá, hvat tað er, sum liggur í tí kynstrinum. M. a. at tað at yrkja er sum at »fara í grind við skrivimaskinuni«. Soleiðis hugleiðir Jóanes Nielsen, rithøvundur m. a. í greinini, har hann eisini viðger eldri havnarmenn

Jóanes Nielsen,
rithøvundur hugleiðir

Tá seðlarnir fyrr í tíðini komu út á trappuni niðri í

Gamla Býráðshúsinum í Bringsnargotu, hevði býráðsskrivarin til uppgávu at standa fyri sjálvum skiftinum av grindini. Tá bleiv grindin hildin til í bakteriepottinum, sum eystara Vág hevði útviklað seg til. Fram við Sjóvinnubankanum, undir Hotel Føreyum, og á betongplattinum, sum teir bygdu yvir ósan seinast í 20' unum, lógu allir teir deyðu hvalirnir. Blóð og sevjá seyraði út av kaikantinum. Fuglarnir sótu for-

vitnir á mønunum kring vánna. Kanska hevði ein kattur klórað seg upp á gráa jarnpissshúsið við Skansavegin, og sterki deymurin, ið reiv í nasarnar, gav fólki veruliga kensluna av at vera av gomlum veiðimannaslag.

Vit hava verið eini 11-12 ára gamlir, eg og ein annar nonnuskúladrongur, og eg minnst, at vit drógu sínuna úr einum deyðum hvali, kvettu hana av, og við hesum góða meturs langa fall-

ossi í hendi, runnu vit veipandi og geylandi niðan gjøgnum lukkuliga byn.

Sama dagin stóð býráðsskrivarin sum vant við seðlunum á sínum posti við gellandaran á býráðstrappuni. Menn vóru kátir og rúsaðir av drápi, og summir vóru líkaleiðis druknir, og tað vóru eisini teir, sum høvdu hug til at brýna sær kúgv-arnar. »Skálkur, pampari og superreyvarhol«, yldi eitt kátt drukkidið skendsil eftir hægsta embætismani hjá Tórshavnar kommunu. Ein forfarður danskari striddi seg yvir til trappuna til býráðsskrivaran. »For himlens skyld«, lat í honum. »Lad dog manden få sit kød«.

At grindadráp eisini hevði við sjónleik at gera, skilti danskarnir ikki rættu-

liga. Men nettup hansara »For himlens skyld«, setti prikkinn yvir í ið.

Hetta kom eg at hugsa um síðsta sunnumorgun, tá allur býurin stóð flaggskryddur og tilbúgvinn at taka móti fjöðfuglinum. So hendi tað ótrúliga akkurat hendan morgun, at ein heilur skógur av bátamastrum hevði kós inn móti Sandagerði. Nakrir russarar lógu úti á fjørðinum, eisini verjuskipið hjá okkum, Tjaldrið, og nøkur deksfor lógu har. Og fremstir svumu hvalirnir. Tað breyt um kúlurnar, og kanska óraðu teir, at teir í veruleikanum svumu inn móti sínum skafotti. Tað eydnaðist ikki at fáa grindina at leggja beinini tvørtur um allan sandin. Í grótinum niðan móti Landssjúkrahúsinum viltist nakad av grindini, og tá einir 20 minuttir vóru farnir, vóru allir teir 130 hvalirnir skornir á háls.

Í einum miðal hvali eru einir hálthundrað litrar av blóði. Og meðan sjógvurin fargaðist reyður, og menn vóðu í söltum droyra, kom eg at hugsa um yrkingina hjá Róa Paturson »hvat er at yrkja«. Hann hevði nógv boð uppá, hvat tað er, sum

liggur í tí kynstrinum. M. a. at tað at yrkja er sum at »fara í grind við skrivimaskinuni«. Hóast eg ikki kannaði eftir, so skuldi tað ikki undrað meg, um onkur hevur sitið á einum steini við síni opnu teldu á knønum. Har vóru ið hvussu so er fólk við farteleson, foto-graffiapparati og filmstóli. Har vóru stóroygdir útlendingar og mammur og pápar við sínum børnum. Ein karnevalsstur stemningur lóddi lotuna, ið stóðugt skifti millum tað káta lívið og hin ósvitaliga deyðan.

Í nógv ár hevur verið vanligt at brúkt jarðarferðir sum eitt høvi til at hitta vinir og skyldfólk. Grindadrápið hevur fingið ein líknandi status. Og henda sunnumorgunin kom eg í prát við ein gamlan vinmann. Hann fortaldi frá eini grind norðuri í Klaksvík, har ein av lokalu originalunum var farn í drápið við gittara. Møguliga kom hann beinleiðis úr einum balli, ella kanska hevur hann bara misskilt ætlanirnar hjá Frændum at broyta heiminn við gittara og sangi. Ið hvussu so er hevði hann gittaran yvir hovd, og smíðaði hann niður í kúluna á einum hvali, sum hevði gjørt landgongd.

+ Yviri á Vestaru kai tók Andrias Debess ímóti teimum deyðum hvalunum. Við einum blonkum dolki opnaði hann dýrinu, so tarmarnir hvølvust út. Eg kom at kenna Diaba í 1973, tá eg byrjaði at arbeiða hjá Balslev, hugleiðir Jóanes Nielsen

Mynir-Alsur Haraldsen